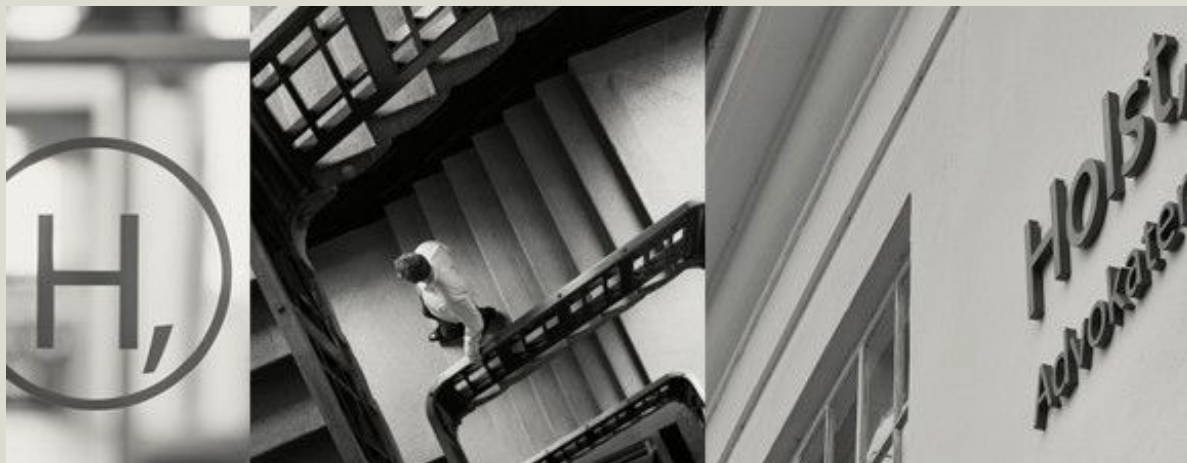

[Se dette nyhedsbrev i en browser](#)

ERFA - Anerkendelse af årsagssammenhæng - årsløn til selvstændig

[Retten i Hernings dom af 1. april 2019](#)

Sagen omhandlede opgørelsen af erstatning for følger efter et færdselsuheld. Tilskadekomne havde før uheldet arbejdet som selvstændig medejer af en virksomhed og senere ansat i sin brors virksomhed. Han var uddannet sælger og havde arbejdet med marketing i en lang årrække med moderat indtjening.

Efter forelæggelse for dengang Arbejdsskadestyrelsen, der vurderede de erhvervmæssige følger til 40 %, accepterede selskabet at udbetale erstatning, men beregnet på basis af en årsløn, der tog udgangspunkt i indtægten som selvstændig.

Erstatningssøgende anfægtede dette og gjorde gældende, at årslønnen burde fastsættes svarende til, hvad sælgere med sagsøgers kvalifikationer sædvanligvis kunne opnå i ansættelsesforhold og anlagde sag herom mod selskabet.

Det blev vurderet, at Arbejdsskadestyrelsens erhvervsevnetabsvurdering kunne hvile på en fejlagtig vurdering af konkurrerende lidelsers indflydelse på erstatningssøgendes erhvervsevne, og spørgsmål herom blev forelagt for Retslægerådet, der vurderede, at det var de konkurrerende lidelser, der dominerede sygdomsbilledet.

Dette førte til en genforelæggelse for nu Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der vurderede ménene til under 5 % og erhvervsevnetabet til under 15 %, hvorfor selskabet også med henvisning hertil påstod frifindelse.

Retten tager indledningsvis stilling til spørgsmålet om, hvorvidt selskabet er bundet af det oprindelige tilsagn om at erstatte et erhvervsevnetab på 40 % ud fra en bestemt årsløn, således at erstatningssøgende kunne vælge den del af tilbuddet, der var mest attraktivt i den nu foreliggende situation.

Retten giver tilskadekomne medhold, hvilket er i eklatant modstrid med retspraksis, jf. de påberåbte afgørelser særligt U.2015.211V og U.2015.2497H, hvor første afgørelse netop omgør en afgørelse fra Retten i Herning i en helt parallel situation.

Spørgsmålet får dog alene betydning for omkostningsspørgsmålet, idet retten følger selskabets synspunkter vedrørende opgørelse af årslønnen og lægger her vægt på, at fastsættelse af årsløn efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2, også skal ske i lyset af de historiske indtægter, og det præciseres, at han ikke har godtgjort, at han havde udsigt til at tage ansættelse i en højere lønnet stilling, hvorfor retten ikke fandt grundlag for at fastsætte en højere årsløn end den, selskabet havde fastsat.

Retten pålægger alene delvise sagsomkostninger og vil ikke godtgøre selskabet udgiften til den indhentede udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (benævnt Arbejdsskadestyrelsen).

Kommentar

Afgørelsen er som anført ikke i overensstemmelse med gældende praksis, og selskabet overvejer, om omkostningsspørgsmålet skal påkæres.

Dommen er, for så vidt angår behandlingen af årslønnen, helt efter bogen, hvor det længe har været fastslået, at en teoretisk mulighed for et bedre indtægtsgrundlag ikke kan anvendes som argumentation for en højere årsløn, når man har valgt en karriere som selvstændig med lavere indtjening, jf. allerede dommen om den selvstændige keramikker (FED1997.75V9).

Spørgsmål til sagen kan rettes til undertegnede.

Med venlig hilsen
Holst, Advokater
Jens Andersen-Møller
Advokat

| T, 8934 0000 | Dir, 8934 1166 | M, 3010 2229 | E, jam@holst-law.com |

| Holst, Advokater Advokatpartnerselskab |
| Hans Broges Gade 2 | 8100 Aarhus C | Indiavej 1 | 2100 København Ø |
| T, 8934 0000 | info@holst-law.com | www.holst-law.com |

[Frameld dig denne e-mail-liste](#)